

"La saviesa és allò que fa l'Esperit Sant en nosaltres per veure totes les coses amb els ulls de Déu"

Dij, 10/04/2014 per Papa Francesc
[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del Papa Francesc a Sant Pere del Vaticà. Dimecres 9 d'abril de 2014

Estimats germans i germanes, bon dia !

Avui comencem un cicle de reflexions sobre els dons de l' Esperit Sant. Vosaltres sabeu que l'Esperit Sant constitueix l'ànima, la limfa vital de l'Església i de cada cristià: és l'Amor de Déu que fa del nostre cor un estatge, on hi entra en comunió amb nosaltres. L'Esperit Sant sempre és amb nosaltres, sempre està en el nostre cor.

L'Esperit mateix és "el do de Déu" per excel·lència (cf. Jn 4,10), és un regal de Déu; per altra banda, Ell comunica a qui el rep diferents dons espirituals. L'Església n'identifica set, un nombre que indica simbòlicament la plenitud, la integritat; són aquells dons que s'aprenen en la preparació per al sagrament de la Confirmació i que invoquem a l'antiga oració anomenada "Seqüència de l'Esperit Sant". Els dons de l'Esperit Sant són: saviesa, enteniment, consell, fortalesa, ciència, pietat i temor de Déu.

1. El primer do de l' Esperit Sant, d'acord amb aquesta llista, és la saviesa. Però no es tracta merament de la saviesa humana, no, d'aquella saviesa humana que és fruit del coneixement i de l'experiència. La Bíblia ens relata com Salomó, en el moment de la seva coronació com a rei d'Israel, va demanar el do de la saviesa (cf. Re 3,9). Heus aquí que la saviesa és precisament això: és la gràcia de poder veure-ho tot, el món, les situacions, les conjuntures, els problemes, en definitiva veure-ho tot amb els ulls de Déu. Aquesta és la saviesa. Algunes vegades nosaltres veiem les coses segons els nostres gustos o d'acord amb l'estat del nostre cor, amb amor, amb odi, amb enveja, etc. I no és així, aquest no és l'ull de Déu. La saviesa és allò que fa l'Esperit Sant en nosaltres, per tal que nosaltres vegem totes les coses amb els ulls de Déu. Aquest és el do de la saviesa.

2. Òbviament, aquest do ve de la intimitat amb Déu, de la relació íntima que nosaltres tenim amb Déu, de la relació que tenim de fills amb el Pare. L'Esperit Sant, quan tenim aquesta relació, ens dóna el do de la saviesa. Llavors, quan estem en comunió amb el Senyor, l'Esperit Sant és com si transfigurés el nostre cor i ens fes percebre tota la seva escalfor i la seva predilecció.

3. L'Esperit Sant converteix llavors al cristià en una persona "sàvia". Això, però, no en el sentit que hom té una resposta per a tot, que ho sap tot. Més aviat en el sentit que aquesta persona "sap" de Déu, sap quin és el tarannà de Déu, sap com actua Déu, sap quan una cosa és de Déu i quan no ho és; té aquesta saviesa que Déu atorga als nostres cors. El cor de l'home savi, en aquest sentit, té el gust i el sabor de Déu. Que n'és d'important que a les nostres comunitats hi hagi cristians així! En persones així, tot parla de Déu i esdevé un signe bell i vital de la seva presència i del seu amor. Això és quelcom que no podem improvisar, que no podem

obtenir per nosaltres mateixos: és un do que Déu dona als qui esdevenen dòcils a l'Esperit Sant. Tots nosaltres tenim dins nostre, en el nostre cor, l'Esperit Sant; tanmateix, podem escoltar-lo o podem decidir no fer-ho. Si escoltem l'Esperit Sant, Ell ens mostra i ensenya aquest camí de la saviesa, ens regala la saviesa, que és veure-ho tot amb els ulls de Déu, sentir amb les orelles de Déu, estimar amb el cor de Déu, jutjar les coses amb el judici de Déu. Aquesta és la saviesa que ens regala l'Esperit Sant, i tots nosaltres podem tenir-la. No obstant, cal que la demanem, a l'Esperit Sant.

Però, pensem ara en una mare, quan és a la llar amb els seus fills: quan un d'ells fa una pensada i en fa una de grossa, l'altre en fa una altra, i la pobra mare va d'un costat a l'altre amb els problemes dels nens. I, quan les mares es cansen i escridassen als seus fills, això és la saviesa? Renyar els nens -us ho pregunto- això és saviesa? Què en dieu, vosaltres: és saviesa, o no? No, de cap manera! En canvi, quan la mare pren el nen i el renya dolçament i li explica: "Ep, que això no es fa, per això...", i li ho va explicant amb paciència, això és la saviesa de Déu? Sí, ja ho crec que sí! Això és el que, a les nostres vides, ens dona l'Esperit Sant. Després, en el matrimoni, per exemple, quan els dos cònjuges -el marit i la muller- es barallen i després no es miren o, si ho fan, es miren amb la mala cara: això és la saviesa de Déu? No! En canvi, si un diu: "Va, ja ha passat la tempesta, fem les paus!", i emprenen de nou el camí, seguint endavant en pau: és això la saviesa? (La gent a la plaça respon: sí!!!) És clar que sí, aquest és el do de la saviesa. Que l'Esperit vingui amb aquest do a cada llar, per estar-se amb els fills, amb tots nosaltres!

I això no s'aprèn: això és un do de l'Esperit Sant. Per a això, cal demanar-li molt al Senyor que ens doni l'Esperit Sant i que ens atorgui el do de la saviesa, la saviesa de Déu que ens ensenya a mirar-ho tot amb els ulls de Déu, a sentir amb el cor de Déu, a parlar amb les paraules de Déu. I així, amb aquesta saviesa, anem endavant, construïm la família, construïm l'Església i tots ens santifiquem. Demanem avui la gràcia de la saviesa. I demanem-la a la Verge Maria, que és la seu de la saviesa, d'aquest do: que Ella ens doni aquesta gràcia. Gràcies.

Traducció: Xavier Bordas -Catalunya Religió